

Агішев Олександр Петрович

Кандидат технічних наук,
фахівець нафтогазової
промисловості,
управлінець

Народився 4 листопада 1910 р. у м. Андіжан, що в Узбекистані. У 1932 р. закінчив Московський нафтовий інститут ім. І. М. Губкіна, у 1951 р. — Академію нафтової промисловості.

З 1932 до 1950 р. працював дільничним геологом, головним інженером на промислах Сахаліну в об'єднанні «Дальнефть». Протягом 1951–1958 рр. обіймав посаду головного інженера об'єднання «Средазнефть» (м. Коканд). У 1958 р. його призначили керівником тресту «Харбурнефтегаз».

У 1959 р. Олександр Петрович очолив Українську філію інституту «ВНДІгаз», організовану у Харкові на базі лабораторії геології газових родовищ східних областей України. Він сформував головні напрямки діяльності філії і перспективи її розвитку, що сприяло створенню у 1965 р. самостійної науково-дослідної організації — УкрНДІгазу, — яку О. П. Агішев очолював понад десять років. Інститут став головною науковою установою газової промисловості не тільки в Україні — до його юрисдикції належали підприємства газового комплексу Білорусі та Прибалтики.

В цей період пріоритетними напрямками роботи організації були питання раціональної розробки унікального Шебелинського газоконденсатного родовища, геологічне вивчення надр для відкриття нових газових покладів, а також технологія буріння свердловин, зокрема їх кріплення з метою забезпечення герметичності і попередження перетоків газу.

Олександр Агішев зробив певний внесок у вирішення проблеми забезпечення надійності газових свердловин, зокрема на Шебелинському ГКР, опублікувавши з цієї тематики низку наукових робіт та захистивши у 1964 р. кандидатську дисертацію.

З 1971 р., після підпорядкування інституту Укргазпрому, О. П. Агішев багато зробив для удосконалення структури установи і розширення сфери її досліджень. Для наукового забезпечення основних напрямків роботи підприємств Укргазпрому були організовані підрозділи, які почали вирішувати питання технології буріння свердловин, бурових розчинів та їх дегазації, інтенсифікації видобутку, підготовки газу, створення промислових установок штучного холоду, транспортування та підземного зберігання газу, автоматизації і телемеханізації об'єктів галузі.

З 1976 до 1981 р. працював головним фахівцем із розробки газових родовищ у представництві об'єднання «Зарубіжнафтогаз» у Польщі.

Олександр Петрович — автор 110 наукових публікацій та винаходів.

Він був членом одного з комітетів МГС, редколегії журналу «Нафтова і газова промисловість», учасником міжнародних газових конгресів.

За внесок у розвиток нафтової та газової промисловості нагороджений орденами Леніна, «Знак Пошани», багатьма галузевими відзнаками.

Помер 17 травня 1995 р.

Адаменко Олег Максимович

Доктор геолого-мінералогічних наук, професор, академік УНГА, фахівець у галузі техногенної безпеки держави

Народився 17 листопада 1935 р. у с. Воловиця Борзнянського району на Чернігівщині. У 1957 р. закінчив Ленінградський гірничий інститут. Працював у геологорозвідувальних партіях Західного та Східного Сибіру, Монголії, Казахстану, Киргизії, Узбекистану і Таджикистану, протягом 1968–1974 рр. — в Інституті земної кори АН СРСР. У 1967 р. захистив кандидатську, а в 1971 р. — докторську дисертацію.

З 1974 р. О. М. Адаменко працював у ІФНГУ, а протягом 1984–1988 рр. очолював Інститут географії АН Молдавської РСР. Проводив дослідження у Карпатах, на Поділлі і Поліссі, у Причорномор'ї, Криму, а також у Румунії, Польщі, Угорщині, Словаччині, Чехії, Сербії, Хорватії, Словенії, Боснії і Герцеговині, Німеччині.

З 1974 р. — професор і завідувач кафедр ІФНГУ. З 1992 р. Олег Максимович — директор Державного інституту екологічного моніторингу (м. Івано-Франківськ).

Учений очолює наукову школу раціонального використання і захисту природи, яка проводить оцінювання сучасної екологічної

ситуації території, створює комп'ютерні ПС екологічного моніторингу та природно-техногенної безпеки тощо. Науковці школи розробили нову технологію «Комп'ютерна інформаційно-керувальна система екологічного моніторингу і екологічної безпеки держави, регіону, галузі, області, району, міста».

Олег Максимович брав участь у розробці Державної цільової протипаводкової програми захисту басейнів Дністра, Пруту і Серету, обласної програми охорони навколишнього природного середовища на період 2011–2015 рр. та виготовлення екологічного паспорта м. Івано-Франківська.

О. М. Адаменко є членом спеціалізованої вченої ради ІФНТУНГУ із захисту дисертацій, спеціалізованих учених рад із географічних наук у ЛНУ ім. І. Франка та Інституту географії НАН України, секції ДАК України з природничих і математичних наук, Науково-методичної комісії з екології МОНмолодьспорту України.

Він — автор та співавтор близько 700 наукових праць, серед яких 17 підручників, 26 монографій, низки статей, опублікованих у зарубіжних виданнях. Олег Адаменко — почесний професор Інституту менеджменту та економіки «Галицька академія», Подільського державного аграрно-технічного університету, академік Академії екологічних наук України, Академії наук технологічної кібернетики України, Міжнародної академії наук, технологій та інжинірингу, віце-президент Підкомісії з геонархеології палеоліту Міжнародного союзу з вивчення четвертинного періоду (INQUA), член Наукового товариства ім. Т. Г. Шевченка.

Лауреат Державної премії СРСР у галузі науки. Нагороджений орденом «За заслуги» III ст. Кембриджський університет (Великобританія) і Американський біографічний інститут (США) визнали його видатним вченим 2010 та 2011 р. і ученим XXI ст. в Україні.